

IUSTI LIPSI
AD LIBROS
HISTORICARVM
NOTAE.

ANTVERPIÆ,
Apud Christophorum Plantinum.

MDCCLXXXV.

A M P L I S S I M O
E T N O B I L I S S I M O
V I R O

A N D R E Æ D V D I T H I O
dedicat
I. L I P S I V S.

AMA egregiæ virtutis & doctrinæ tuæ late fusa, beniuolentia in me illustri testimonio ostensa: ea me impulerunt, Vir Germaniæ tuæ clarissime, vti Commentarios hos meos, siue Notas verius, luce illustrarem nominis tui. Nec magnum hoc quod adfero, fateor: sed in scriptorem tamen magnum, cuius veras intimasque virtutes pauci æstimant aut capiunt, nec nisi initiati melioribus doctrinæ & sapientiæ sacris. Ac volebam sanè atq. etiam debebam ista paullò vberius: sed vt verbo dicam, valetudo & otium mihi parum velificata ad hunc effectum. Illa aduersa: hoc in cottidianis occupationibus & turbis exiguum, imò nullum. Ita ignoscendum mihi, si hæc non ad superioris mei Commentarij exemplum. Quod à te, spero, facile impetrabo, vir non tantum optime & doctissime, sed (quod ex his fontibus manare certò scio) etiam humanissime. capiesque benignè munus siue libationem horum fructuum: quos si non vbertim, tamen nouiter protulit ingenij nostri ager. Et protulit per æstatem hanc benè turbidam: vt mirari nihil sit, si lati parum aut percocti. Non enim metus iam discriminis, sed ipsum capiti nostro imminet: quod forti tamen (audeo apud te dicere) & crecta ceruice possim excipere, paratus ad omne siue exsiliū siue exitium. Et si cedere mihi opus: non trepidè nec indecorè cum hoc vulgo id faciam, sed sensim recedam, quod dicitur, & saluis Constantiæ meæ signis. quod si cædi etiam: fiat sanè, si deo ita visum. *Εμὲ δὲ Ἄνθος καὶ Μέλιτος δοτοκλήναι μὲν δυνάται, ἐλάψαι δὲ ἔ.* Vale.

IVSTI LIPSI
AD LIBRVM I. HISTOR.
NOTÆ.

ERV. Galba iterum T. Vinius Coss.] *Valgò appellant T. PAG. 141.*
Iunium. At mihi religio non fuit sequi scripturam antiqui
marmoru eruti ad radices montis Cæly:

SER. GALBA. II. T. VINIO. COS.

à quo præsertim statet Plutarchus, qui serè hunc hominem Titus
Oçior, aut Oçivus appellat. Simile mendum in Suetonij Aug. cap.
XXVII. vbi T. Iunius Philopœmen scribitur qui ex Dione cit
Vinius. csi Appiani scriptura firmat vulgatam. Sand Iunia gens
nobilior, quàm vt in hunc hominem conveniat: cuius pater dama-
xat ex familia Prætoria, vt Tacitus infra refert.

Opus aggredior plenum variis casibus.] *Parùm firma aut germana lectio.*
Nam Vatis. ille opt. opus aggredior opibus casibus, præfert: & supra adnotatum, opi-
mum. Et in Romano antiquitus excuso, item legas, opimum casibus. Censeam fuisse, opu-
lens casibus. qua vox paulò à vulgo seductior, exscriptores seduxit.

Perdomita Britannia, & statim missa cohorte in Sarmatarum ac Sueuo-
rum gentes nobilitatus cladibus mutuis Dacus.] *In vitio aperto & confusione*
locus. Quid enim illud, missa cohorte? Itane vnius cohortu res fuerit, in Sarmatas ac
Sueuos bellum? Nuga. Denique quâ hic sermonis contextus aut cohesio, missa cohorte in
Sueuos, Dacum cladibus inuolutum? qui populi sanè diuersi. Omnino rectè correximus præ-
dem: perdomita Britannia, & statim amissa, coortæ Sarmatarum ac Sueuorum gentes,
nobilitatus clad. mutuis Dacus: nec exiguo ad historiam momento. Discimus scilicet per-
domitam Britanniam (quod Domitiani imperio accidit: eamque laudem Agricola socero suo
notter tribuit, in eius vita: Britannia situm non in comparisonem curæ ingenique re-
feram, sed quia tum primum perdomita est) & maxigantia aut disidio Principum amif-
sam. Certè Spartianus auctor, sub principia imperij Hadriani, teneri Britanniam sub Ro-
mana ditione non potuisse. Addit amplius, penetrasse eundem Principem in Britan-
niam, nec tamen totam reciperasse, sed per octogintaquinque millia passuum murum duxisse
qui Barbaros Romanosque diuideret. Cuius muri mentio etiam Dioni in vita Commodi:
vñ, inquit, & τῆς ἑσῆς ἰσθμῶ (de Britannia loquitur) ὑπερβόρην τὸ τελεῖν: τὸ δὲ ὑπερβόρην
τῆς τῆς τῆς Ποσειδῶνος ἑσπέρια. Alius ab isto murus, siue vallum potius, quod Severus
Imperator duxit per millia passuum XXXV. vt Eutropius ait, siue, XXXII. vt Victor. De
quo valla diffuse & disertè Bedæ, lib. I. cap. V. Aliquid etiam Windichindus Saxonico-
rum lib. I. At fons totius huius corruptionis (varie enim interpolatus locus) à ver-
bo coortæ ortus: quod plerumque libri scripti in medio adspirant, cohorte, cohorti.
Hinc turbelle.

Hauitæ aut obrutæ vrbes Fæcundissima Campania ora & vrbs incen-
diis vastata.] *Verius distinxeris, Hauitæ aut obr. vrbes fecundissimâ Campaniæ*
orâ. & vrbs inc. vastata. Id enim significat, in Campaniâ hauitæ aut obrutæ vrbes prod-
giosas illa eiectione Vesuuij montis, que sub Tito. Qua duo opida cum pagis multis obruta,
Herculanium & Pompey. quin ille ipse Natura magnus mythes Plinius, perit eodem casu.
Stattius de hac re eleganter:

Mira fides. credèrne virum ventura propago

Cum segetes iterum, cum iam hæc deserta virebunt,

Infrâ vrbes populosque premi?

Tangit & Plutarchus in iis qua Thepsetio reuelata, vbi Biosior desce appellat: quod male
interpret Lesbium montem vertit. At quod in Tacito de incendiis vrbus est: intellege, de
Capitolio excusso sub Vitellio, & de igne tridiano, qui sub Tito. Dionem vide.

Atrocius in vrbe scruitum.] *Rectè. Imago enim scruitia, cadumque multa in insu-*
lus & prouinciu, maior in ipsa vrbe. Egregius tamen & acutus quidam iuuenù maualt,
in vrbe scruitum.

* Libello,
et, vñ vñ
& Sola Cos-
dine quæ-
pizat.